

HARLEQUIN®

001
MAI

ÜKSIKEMA OTSIB...

TERESA HILL

Emmas

Teresa Hill
SINGLE MOM SEEKS...

2009

Kõik selle raamatu kopeerimise ja igal moel levitamise õigused
kuuluvad Harlequin Enterprises II B. V./S.à.r.l.-le.

Kaanekujundus pärineb Harlequin Enterprises II B. V./S.à.r.l.-lt ja
kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud.

See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad
ja sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis. Mis tahes
sarnasus tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või
paikadega on täiesti juhuslik.

Toimetanud Marje Mändsalu
Korrektor Inna Viires

© 2009 by Teresa Hill

© 2010 Kirjastus ERSEN

® ja TM litsentseeritud kaubamärgid kuuluvad Harlequin
Enterprises Limitedile. Kaubamärgid, mis on tähistatud märgiga ®,
on registreeritud Eestis ja/või Siseturu Harmoniseerimise Ametis või
mõnes muus riigis.

M05209910

ISBN 978-9949-12-921-8

Nüüd kõik raamatud meie veebipoest **www.ersen.ee** ja
e-raamatud **www.ebooks.ee**

Armas lugeja!

Inimesed küsivad tihti, kui palju iseennast ning meid ümbritsevaid inimesi me oma raamatutesse paneme. Mina vastan tavaliselt, et üht-teist enda ja paljude teiste inimeste elust.

Siiski, ma valetaksin, kui ütleksin, et emana ei nautinud ma iseäranis mõningaid selle raamatu dialooge.

Eriti kui vaene Nick, lapsevanemaks olemisest pahviks löödud ja mõnikord surmani hirmunud, ütleb midagi sellist: “Teismelised? Kas nad pole mitte rumalad? Ma olen näinud Jake’i hinnetelehte. Ma tean, et ta pole rumal!”

Või Jake, kes on õhtul liiga kaua väljas, kuid teades, et ta ei peaks olema, ei võta vastu Nicki paanilisi kõnesid, seletades seda kõike hiljem: “Noh, ma teadsin, et sa oled pahane, ja ma ei osanud midagi öelda. Nii ma ei vastanudki telefonile.”

Just nii. Kõlab täiesti loogiliselt. Me kõik oleme sellises olukorras olnud ning seda kuulnud, kas pole nii?

Ma peaksin oma laste kaitseks mainima, et siiani pole kumbki neist autoga avariid teinud ning me pole traumapunktis olnud sellest ajast saadik, kui meie poeg oli pooleaastane ja kõrva-põletikus. (Jumalale tänu.) Siiski, see on suur, hirmutav ülesanne kasvatada lapsi, eriti teismelisi.

Soovin, et teie lastega oleks kõik korras, et nad oleksid targad ja määratud kellaajal kodus.

Teresa Hill

*Kõikidele emadele, kes on teismeliste kasvatamisel ellu
jäänud. Teil on minu täielik imetus.*

Esimene peatükk

“Ma lihtsalt ei saa aru, millest kogu see kära,” ütles Lily Tanner oma vanemale õele Marcyle ning püüdis õlaga hoida telefoni kõrva ääres, tehes ise samal ajal oma kahele tütrele kooli võileibu kaasa.

“Kära?” Tundus, et õde ei usu teda. “Selleks sa siis seda nimetad? Käraks?”

“Ei, ma ei nimeta seda käraks,” ütles Lily, määrades maapähklivõid liialt kiiresti ning rebides lõhet sisse viimasele saiaviilule, kui saiakontsud välja arvata. Tütred käitusid, nagu ta üritaks neile telliseid sisse sööta, kui tal polnud pakkuda midagi muud kui saiakontse.

“Kes käratseb?” küsis noorim, kuuene Brittany.

“Keegi ei käratse,” rahustas teda Lily, kui tütar nagu laiskloom üle köögipõranda liikus, rüübates piimaklaasi tühjaks aeglaselt, nagu tal oleks terve maailma aeg, enne kui ühiselt kasutatava auto juht kindlaks määratud teisipäeval kohale jõuab.

“Ja kellegi peale ei kärgita,” ütles Marcy. “Mis on mõneks ajaks hästi ja täiesti arusaadav, arvestades sellega, mida see rott Richard sind läbi elama sundis. Kuid mõne aja pärast on naisel natuke kärkimist vaja.”

“Oh, jumala pärast, ma ei kavatse seda kärkimiseks nimetada,” ütles Lily, püüdes rebitud saiaviilu päasta. Ükskõik mida peale saiakontsu. Ta ei kavatsenud täna kuulata oma tütarde nurinat maapähklivõisaiade hulgas oleva saiakontsu üle.

“Sa ütlesid, et keegi ei käratse,” tuletas Brittany talle meelde.

“Käratseb? Kes käratseb?” küsis vanem tütar Ginny, kes paistis murelik, nagu ta seda viimasel ajal liigagi tihti oli. “Kas asi on issis? Kas te tülitsete issiga?”

“Ei. Ma ju ütlesin. Mitte keegi ei käratse,” lubas Lily silmi meeleheitest pööritudes. “Teie tädi Marcy ja mina lihtsalt rääkisime ning me tegelikult ei rääkinud üldse käratsemist. Me rääkisime...”

“Jah, palun. Ma ei jõua vastust ära oodata,” ütles Marcy naerdes. “Ütle mulle, millest me rääkisime.”

“Šokolaadikoogist,” ütles Lily, mõeldes, et see on käratõstmisest kõige kaugem asi, mis talle nii lühikese ajaga pähe tuli.

Marcy röökis selle peale naerda.

Lily lükkas võileivad toidukarpidesse, kuid Ginny nägi välja, nagu ta oma ema päriselt ei usu.

Siis hakkas Brittany rääkima ning päästis ta hädast välja, teatades täiesti siiralt, kõhklematu optimismi ja kuueaastastele iseloomuliku süütusega: “Mulle šokolaadikook meeldib.”

“Vot nii,” ütles Lily ja tal õnnestus tüdrukutel naeratus esile manada. “Kõigile meeldib šokolaadikook.”

“Kindlasti kõigile meeldib,” ütles Marcy. “Nii et sa tahad mulle öelda, et sa oled täiesti rahul ilma...”

“Marcy!” karjus ta telefonitorusse ise samal ajal tütreid eesukse poole karjatades.

“Oota,” ütles Brittany järsult peatudes ja Lily šortside paremat säärt sikutades. “Kas meil šokolaadikooki on?”

“Ei, kullake. Praegu pole. Aga õhtul võib-olla on,” ütles Lily.

“Palun. Ma tegin ukse lahti. Teie kaks peate välja minema. Proua Hamilton jõuab iga hetk kohale.”

Ta utsitas tüdrukud uksest välja, lehvitas Betsy Hamiltonile, kes oli juba kõnnitee servas, sulges siis ukse ja suunas kogu oma tähelepanu telefonivestlusele.

“Ausalt, Marcy! Šokolaadikook?”

“Seda ütlesid sina, mitte mina. Aga nüüd, kui sa selle väljendi oled loonud, oleme sunnitud seda kasutama. See on ideaalne. See jääb alatiseks meie märksõnaks.”

“Meil pole märksõna vaja. Me ei pea sellest üldse rääkima. Mul on kõik kõige paremas korras,” kinnitas Lily.

Pealegi, see on kõigest... šokolaadikook. Ei midagi, mille pärast elevusse sattuda. Mitte siis, kui tal on päeva igas minutis vaja teha viitteist asja ja tüdrukud, kes ta ära kurnavad, ja Richard, kes on sama ärritav nagu alati.

Kellel on aega šokolaadikoogi jaoks?

“Kas ma pean sulle meelde tuletama,” ütles Lily, “et mul on siit majast väljakolimiseks aega üks aasta? Enam isegi mitte nii palju. Ainult natuke üle kümne ja poole kuu, et teha nii palju, kui suudan, et seda maja uuendada, enne kui pean selle maha müüma, ning lootma, et mulle minu osast jätkuks, et saaksin tüdrukutega teise majja kolida. See võtab iga väikseimagi aja- ja jõuraasu, mis mul järgnevas kümneks ja pooleks kuuks on.”

“Ma tean. Ma tean.”

“Ja kust ma üldse peaksin mõne mehe leidma. Sa tead, mis seis mu naabruskonnas on. Kõik on abielus, neil on sama vanad lapsed nagu minu tüdrukud, ja kui nad peaksidki lahutama, siis satub naine koos lastega siia alajaotusse, samal ajal kui petjast mees kolib kuskile korterist armupesasse koos oma uue ilusa noore vidinaga. Siis peab naine maja rahu puudusel maha müüma ja sisse kolib uus abielupaar. Need on eeslinnad oma aus ja hiilguses. Ma võin vabalt terve kuu mööda saata, ilma et näeksin ühtki sobivat meest, ja kui mõni peakski välja ilmuma, pole mul aega, et kellegagi kohtama minna. Mul jätkub vaevalt aega kohvijoomisekski.”

Ta lõpetas oma kõne suure ohkega, väsinu ja läbikulununa.

Kas ta õde ei tea midagi tema praegusest elust? Tema maailmast?

Vihale ajav, tüütu ning rohkem kui veidi kurb oli tunda end nii üksildaselt ja elada raskendatud olukorras ainult

seepärast, et Richard kohtus oma Baltimore'i ärireisil noore tüdrukuga, kes oli vaevalt teismeeast väljas.

“Oh, kullake. Anna andeks,” ütles Marcy ja Lily kuulis nüüd taustal Marcy laste hääli. “Ma ei proovinud sinu jaoks asju keerulisemaks teha. Ma lihtsalt üritasin sind hoiatada, et kõik on hästi, kui oled... šokolaadikoogist mõnda aega ilma, ja siis... noh, siis enam pole. Ma pean silmas, et oled siiski veel inimene ja sa oled ainult kolmekümne nelja aastane. Meil kõigil on vajadused. Me kõik tunneme end üksildaselt.”

“Ma ei tunne end üksildaselt,” kinnitas Lily, koristades lauda pooleldi tühjaks söödud hommikuhelbekaussidest ja maapähklivõisaiade purust ning pooltühjadest klaasidest, mis tundusid üle terve maja paljunevat nagu jänesed iga kord, kui Lily selja keeras. “Vähemalt, mis puutub... šokolaadikooki. Aga mullivann seevastu, sellega ma saaksin hakkama. Keegi, kes aeg-ajalt õhtusööki valmistaks, või hea raamat, lisaks veel piisavalt aega, et seda segamatult lugeda – sellega ma saaksin hakkama. Aga šokolaadikook on...”

Kui Lily ajas selja sirgu, olles pannud nõudepesumasinasse neli tassi, katkestas ta korraks kõne ning jäi välja vaatama kraanikausi kohal asuvast aknast, millest avanes vaade kõrvalmajale, mis oli nädalaid tühi olnud.

Näis, et see ei jää enam tühjaks, sest sissesõiduteel seisis kolimisauto, tagurdatuna garaaži suunas, kaubiku suur tagaüks oli lahti, paar pronksjaks päevitunud lihaselisi käsi ulatamas kaubikust lauda kellelegi, keda Lily kuigi hästi ei näinud, sest ette jäi ülekasvanud rododendronipõõsas.

“Mida?” Küsis Marcy. “Kuhu sa kadusid?”

“Olen siinsamas,” ütles Lily, vaadates, kuidas käed veel rohkem välja tulid, millele järgnes varsti tõeliselt kena ideaalselt lihaseline õlg.

Esimene.

Siis teine.

Lily kartis, et ta suu on ammuli vajunud, ja tundus, et ta lihtsalt ei suuda seda sulgeda.

Jalad. Pikad mehelikud jalad, ümbritsetud sissekantud teksadest, mis rippusid õige pisut madalamal trimmis taljest, mille kohal olid, nagu näis, jõusaali kõige kaunimalt vormitud kõhulihased, mida ta eales näinud oli, ja selle kohal kenad laiad äärmiselt võimekaina näivad õlad.

“Oh,” ütles Lily, kogu õhk temast ühe ohkega väljumas.

“Mida?” küsis Marcy. “On sinuga kõik korras?”

Lily tundis, nagu ta oleks kõrvetada saanud.

Kuumalaine tormas talle peale, õilmitsedes tema kõhusügavikus ja levides edasi igasse tema keharakku nagu uputus.

Naabermajas oli üks absoluutselt kaunis meesolevus, musklid ilusalt paindumas, natuke high kulmu kohal, rind hiilgavalt paljas, ja korraga sai Lily aru. Kõigest, mis ta õde oli talle seletanud üksildustundest ja vajadustest, ning kuidas mõned asjad on mõnda aega hästi, kuid siis need lihtsalt enam pole.

Järsku olid need vajadused kiireloomulised, põletavad, kõikehõlmavad.

“Oh, šokolaadikook!” ütles Lily ja pillas telefoni käest.

Lily kartis, et mees oli näinud, kuidas ta teda aknast vaatas, või et too oli kuidagimoodi kuulnud, kuidas telefon vastu põrandaplaate kolises. See näis võimatu, võttes arvesse nende vahelist kaugust ja seinte paksust.

Ometi pööras mees järsult pead ning vaatas otse Lily poole, enne kui too neelatas ja põlvili langes, tundes end süüdlaslikult ja segaduses ning üle kere kuumana.